

LEBRIS

We know
books

Regina Dentiana

STRĂJERII COPILĂRIEI

DENȚIANA

REGINA ARMATEI

ZÂNELOR MĂSELUȚĂ

WILLIAM JOYCE

Traducere din engleză
de IULIA ARSINTESCU

arthur

Erzii noștri

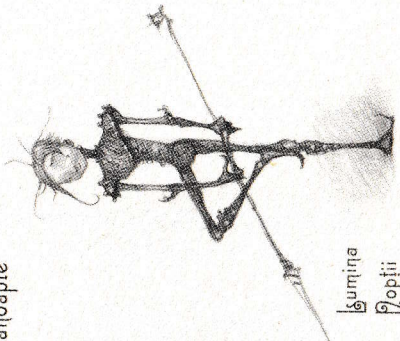
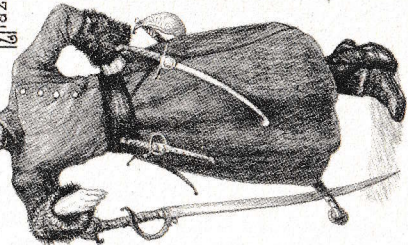

Katherine

Dențiana

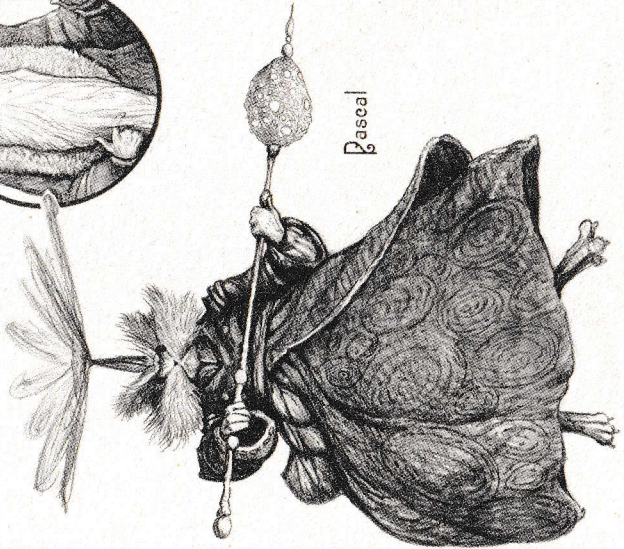
Miazănoaptele

Sumina
Oprijii

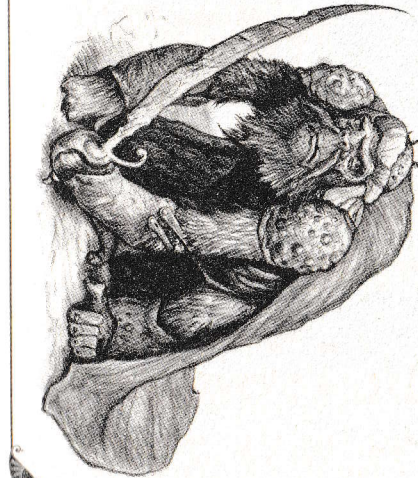

Ombrie

Pascal

Personajele negative

Regele Maimuțelor

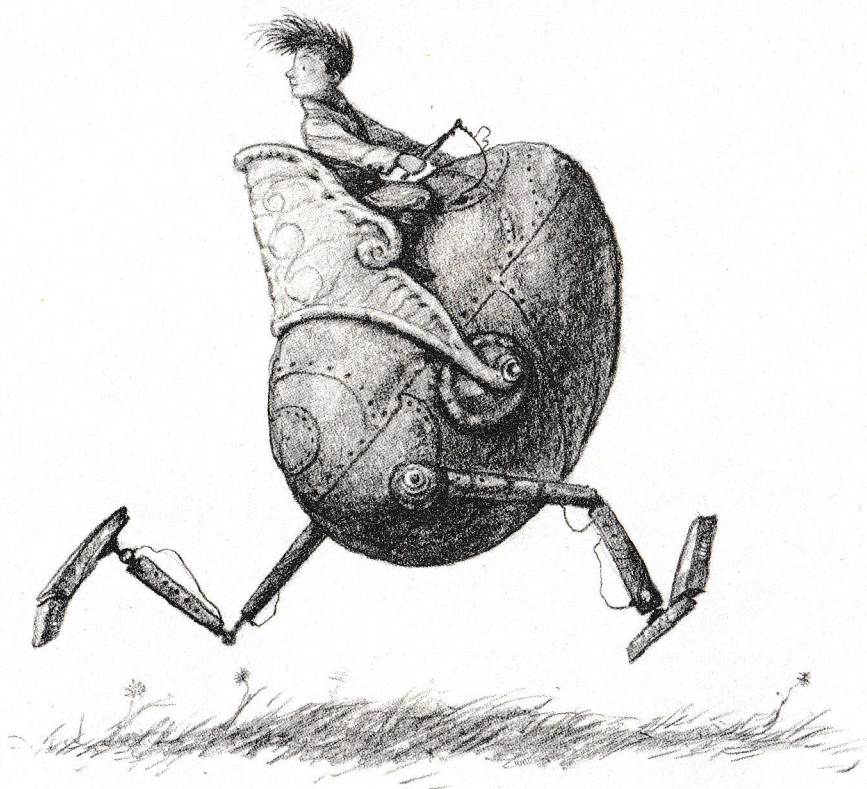

Patran,
Regele Poșmar

Nehritiile

Armata
Mamutișelor

CAPITOLUL UNU

Schimbările pe care
le aduce pacea

MEZINUL WILLIAM GALOPA prin satul fermecat Santoff Claussen călare pe un Ou Războinic mare, cadou de la Iepurelius D. Pascal.

— Nu mă pot opri, altfel mă fac scrob! i-a strigat peste umăr prietenului său Abur.

În noul joc de-a prinselea cu Ouăle Războinice, „să te faci scrob“ însemna să te prindă echipa de ouă adversă și prin urmare să pierzi un punct.

Sașa și Petter, fratele ei, se urmăreau îndeaproape, fiecare călare pe Oul lui Războinic. Picioarele ca niște chibrituri ale ouălor mecanice se mișcau cu viteză maximă, lăsând să se vadă doar o ceață.

— Te-ajung și te fac scrob! și-a prevenit Petter sora.

Prăjina lui lungă, cu vârf rotunjit în formă de ou, era la câțiva centimetri de Sașa.

— Pune-mi sare pe gălbenuș, a strigat Sașa râzând triumfătoare.

A apăsat pe un buton și Oului Războinic i-au crescut imediat aripi. Fetița a zburat pe deasupra tuturor și a trecut prima linia de sosire.

Mezinul William a încetinit la trap.

— Aripi! a bombănit el. Nu există așa ceva în regulament!

— Le-am inventat ieri, a zis Sașa. În regulament nu scrie că nu ai voie să le folosești.

Peste puțină vreme, Sașa îl ajuta pe Mezinul William să-și construiască propriul set de aripi mecanice pentru ou. Fetei îi plăcea Mezinul. Încerca mereu să se poarte ca și cum ar fi fost mai mare, iar ea îi aprecia hotărârea și inteligența.

Petter și Abur, simțindu-se îndrăzneți și pricepuți, s-au catapultat în scorbura unui copac înalt unde își făcuseră o ascunzătoare dedicată rezolvării unor mistere străvechi, ca de exemplu: de ce exista oră de culcare și ce puteau face ca s-o desființeze definitiv.

De cealaltă parte a poienii, într-o căsuță din vârful Rădăcinii Falnice – copacul din mijlocul satului –, prietena lor Katherine urmărea mulțumită cum se jucau copiii.

Aerul vuia de râsetele lor. Trecuseră multe luni de la bătălia din centrul Pământului, în care Catran, Regele Coșmar, fusese învins răsunător de Katherine și ceilalți Străjeri: Ombric, vrăjitorul; ucenicul lui, Nicolaus Miazănoapte; prietenul lor, Lumina Noptii; și noul lor aliat, iepurele Pooka numit Iepurelius D. Pascal. Catran, care jinduise după visele copiilor nevinovați și râvnea să pună în locul lor coșmaruri, jurase împreună

cu Neliniștile lui să-i facă pe toți copiii din lume să trăiască în spaimă. Însă de la acea mare bătălie nu mai fusese văzut și nu se mai auzise nimic de el, iar Katherine începea să spere că Regele Coșmar fusese învins pentru totdeauna.

În ce-i privea pe Katherine și pe tovarășii ei de bătălie, viețile lor se schimbaseră definitiv. Omul din Lună în persoană le dăduse rangul de „Străjeri”. Erau eroi acum, juraseră să-i apere pe copii – și nu numai pe cei din Santoff Claussen, ci de pe întreaga planetă. Îl învinseseră pe Catran, iar acum marea lor provocare era să administreze pacea. „Coșmarul” domniei lui Catran părea să se fi sfârșit.

Restul copiilor din sat își umpleau acum zilele cu pozne și magie. Pascal, care putea scormoni Pământul cu o viteză uimitoare, făcuse special pentru ei o serie de tuneluri care legau satul de casa lui din Insula Paștelui și de alte locuri

uimitoare din lume, iar copiii deveniseră exploratori îndrăzneți. În oricare zi puteau călători în savana africană ca să vadă lei, gheparzi și hipopotami – Ombric îi învățase numeroase limbi ale animalelor, astfel încât aveau multe povești de spus. Multe fapte aflaseră deja de uimitoarele lor aventuri.

De asemeni, copiii treceau regulat prin Insula Paștelui după ultimele bomboane de ciocolată inventate de Pascal și reușeau să se întoarcă la timp acasă pentru cină și pentru jocurile călare pe ouăle mecanice, care fuseseră cândva războinicii lui Pascal; acum ouăle îi ajutau pe copii să construiască tot felul de minunății, de la puzzle-uri complicate în care toate piesele aveau formă de ou (un lucru aproape imposibil și de neexplicat) până la submarine care arătau ca niște ouă. Însă indiferent pe unde bântuiau copiii și cu ce își umpleau zilele, când se întorceau

acasă în Santoff Claussen, locul li se părea mai frumos ca oricând.

Stând în casa ei din copac, Katherine a luat-o de după gât pe Kailash, Marea Gâscă himalayană a Zăpezilor care îi devenise prietenă, și s-a uitat peste satul ei iubit. Pădurea care înconjura și apăra Santoff Claussen înflorise și părea într-o eternă primăvară. Stejarii uriași și lujerii de viță care odată formaseră un zid impenetrabil menit să-i apere de lumea exterioară erau plini acum de frunze de un verde viu. Țepii enormi ca niște su-lițe care acoperiseră cândva vița se înmuiaseră și se acoperiseră de flori parfumate.

Katherine le adora mirosul și l-a inspirat adânc. Undeva departe îl vedea pe Nicolaus Miazănoapte plimbându-se cu superba și eterica Știmă a Pădu-rii. Știma era mai radioasă ca oricând. Voalurile ei din funigei sclipeau de flori ca niște nestemate. Miazănoapte părea adâncit în discuția cu ea, iar

Katherine s-a hotărât să afle despre ce era vorba. S-a urcat în spinarea lui Kailash și a coborât în zbor spre poiană exact în timp ce Mezinul Wil-liam încerca aripile noi cu care își dotase Oul Răz-boinic. Băiatul a aterizat și s-a dus la ea.

